

Disa Nilsson, Hemming Gong och Nancy Hanna skriver alla låtar på kurs i Kulturskolan i Norrköping – de gör det på olika sätt, och med ganska olika inriktning, men musiken är viktig för alla tre, som en plats utanför en stressig vardag.

text & foto David Berjlund

KULTURSKOLAN I NORRKÖPING ligger i en låg tegelbyggnad bredvid Östgötaporten, stadens fotbollstadion. En grå dag mitt i vintern väntar Disa Nilsson och Hemming Gong innanför porten. »Är du journalisten?» frågar Hemming, och så tassar vi i strumplästen ner mot undervisningssalarna.

Snart dyker Nancy Hanna upp också. Hon är 16 år, Disa är 17 och Hemming 15. Alla tre bor i Norrköping eller strax utanför, och går singer-songwriterkursen här, fast de säger »låtskrivarkursen». Disa började efter tips från sin pianolärare. Nancy kände på sig att låtskrivande var hennes grej, efter att ha spelat piano och sjungit i Kulturskolan – alla har inte fått sångens

gåva«, kommenterar hon. Hemming kom hit med ambitioner som jag först missförstår:
– Jag vill vara med i melodifestivalen i vår, därför började jag här.

Du siktar på melodifestivalen?
– Ja. Alltså den som är för niorna här i stan.

DE SES VARJE TISDAG vid femtiden, startar och avslutar med något gemensamt moment: lyssning på någon låt, lite koll på genrer och låtstrukturer. Men mest jobbar de med sina egna projekt. Lärarna finns i närheten, som handledare – »ett andra öga«, säger Disa – med tips om pianospel, sång eller mikrofonteknik.

– Men de säger inte åt en hur man ska göra, man får jobba själv, säger Nancy.
– Sedan har de ju ändå ambitionen att vi ska utvecklas, säger Hemming.

Alla tre har uppenbara ambitioner att uttrycka något, själva. När lärarna ger dem uppgifter som att tillsammans skriva en låt om en polisbil är det mer lekfulla inspel, lite från sidan. – Man får syn på att det inte måste vara på ett visst sätt. Det måste inte handla om kärlek, till exempel, även om många texter gör det, säger Disa.

När vi pratat en stund gör de som vanligt: går till varsitt rum, jobbar med sitt. Jag frågar Disa om hon kan visa mig en låt, och hon sätter sig vid pianot och sjunger en sång hon skrivit till sin lillaskin. Det är en varm pianoballad, med →

MUSIKEN ÄR EN LUGN PLATS

Varken Hemming, Disa eller Nancy siktar på låtskrivarkarriär, men musiken är livsviktig.

en melodi som passar hennes alströst, och en taktförkortning i verserna. Språket är ömt och nära.

– Jag tror den här låten började med att jag satt och skrev och började tänka på min kusin efter ett tag, säger hon.

Eftertanken hörs, precis som hennes rutin – hon började spela altfiol som treåring – och kanske att hon gillar Laleh och Ella Fitzgerald också. Disa säger att hon försöker skriva glada låtar, fast ... när man skriver om personliga saker som betyder något blir det lätt allvarligt. Senast skrev hon en låt om sin mamma – som blev glad förstas, man kan ju bli det av allvar. Att skriva till någon är en poäng med att skriva egna låtar, tycker hon.

– Det blir väldigt personligt. Men sedan är det ju också kul, helt enkelt, att skapa något.

NANCY SKAPAR PÅ ANNAT SÄTT: i soffan, med en surfplatta. Hon visar trum- och gitarrkomp som finns i ljudprogrammet.

– Det är bara att dra in det man gillar i sitt projekt. Och så kan man ta fram pianot i i-paden och spela.

Hennes låt har smattrande rytmer och mjuka syntljöd. »Lite blandning av trap music och r'n b«, säger hon, och pekar på ljudkurvorna på surfplattan:

– Här börjar sången, här är en brygga. Slutet är jag lite osäker på, jag tror jag gör det som första biten.

Det är verkligen lättbygge. Hon har testat en låt med vanliga instrument, men ... det fungerade inte riktigt, man gör helt enkelt den här sortens musik i datorn, säger hon. Och det här är hennes musik. En Miley Cyrus-låt väckte idén att skriva själv, Chris Brown gav mer inspiration, ibland börjar en låt med att hon sjunger till andras musik, berättar hon, då kommer texten, det bara flyter på. Låten hon spelar upp handlar om olycklig kärlek.

– Jag vill säga att du är inte ensam om det här, det är såna här meddelanden som man vill lägga i låtarna. Och att en kvinna ska inte hänga upp allt på en man.

Det är bara att dra in det man gillar i sitt projekt. Och så kan man ta fram pianot i i-paden och spela.

Lite pepp alltså. Det hittar man i Hemmings låt också, visar det sig.

– Den handlar om att man ska vara sig själv, säger han, sätter upp texten på pianots notställ och börjar spela en poplåt med rytmiskt piano, svensk text och harmonier lite bortom de självklara. Ett stopp laddar inför refrängen, man nästan hör bandet som skulle kunna vara med och ösa på.

– Det är den här typen av musik jag är inne på, men vi får se, det här är min första låt. Den är som en prototyp.

Det blir den han sjunger när han och de andra på kursen snart ska spela på Dynamo, en lokal

klubb – sådana framträdanden är de enda deadlines kursen har. Framför allt kan det nog vara bra att ha något klart till skivan som släpps i slutet av kursen, med releasefest i mars. Och så ska ju Hemming spela på melodifestivalen sedan – den lokala, för niorna – så han välkomnar lite scentränning.

Hemming simmar också. När han jämför det med musiken och låtskrivandet säger han att simning är kul, men mer prestation.

– Det är svårt att beskriva, men ... musiken liksom släpper hjärnan. Man bara spelar det som är kul, i stället för att gå till skolan och komma hem till läxor och prov och så, på repeat ...

Musiken är viktig?

– Mmm... det är så jag beskriver mig själv, att jag gillar musik. Simning och musik.

NANCY OCH DISA talar om varför musik är viktigt på sätt som liknar Hemmings: den är en plats där man kan få lugn, en tillflykt från stress och problem. Det är den stora poängen. Sedan vill de gärna att folk ska lyssna – de talar om YouTube och Spotify – men musikkarriär? Troligen inte. Nancy vill bli kirurg, Hemming får se hur mycket musik han hinner med i gymnasiet, och om att skriva låtar som jobb säger Disa att hon verkligen inte vet.

– Men jag vill alltid hålla på med musik, säger hon bestämt.

– Alltid. ■

Nancy Hanna började på låtskrivarkursen efter att ha sjungit och spelat piano på Kulturskolan.

»Musik är något jag alltid vill hålla på med«, säger Disa Nilsson.

Hemming började med piano för att hans bror spelar. Nu vill han spela för andra.